

Безмежні сходи благословенного листопаду

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Валентина Петренко народилася в мрійному листопаді 1959 року в м. Сарни в сім'ї педагогів. Мама Марія Іванівна все життя працювала вчителем російської мови та літератури в ЗОШ № 3 м. Сарни. А батько Іван Борисович був вихователем у Сарненській допоміжній школі-інтернаті. Старша сестра Світлана жила та працювала в місті Дніпро (Дніпропетровськ) у книжковій торгівлі.

Валентина Петренко навчалася в Сарненській середній школі № 5, закінчила музичну школу по класу фортепіано, пізніше – музичне училище та Рівненський педінститут (музично-педагогічний факультет). У 18-річному віці почала працювати в Сарненській музичній школі, а з дня відкриття педагогічного коледжу навчає студентів музичному мистецтву. Ще з раннього дитинства прищепила мама дівчині любов до літератури та поетичної творчості. Перші дитячі віршовані рядочки декламувала ще задовго до школи, коли не вміла ні писати, ні читати. Записувала їх мама, вона була і першим слухачем донечки, і першим строгим критиком. Іноді суворі зауваження доводили дівчинку до сліз. Але це принесло неабияку користь, навчило в майбутньому серйозно та критично ставитись до своїх поетичних і прозових творів. Коли у школі була можливість писати твори на вільну тему, складала повісті й цікаві оповідання, але поетична творчість заповонила найбільше.

Працюючи в музичній школі викладачем по фортепіано, потрапила в коло друзів, які цікавилися поезією і самі писали. Атмосфера сприяла розквіту поетичного таланту. Всі життєві знахідки та втрати, муки нерозділеного кохання, швидкоплинні спалахи щастя, роздуми про вічне, добро та зло, про рідну землю, близьких і далеких людей – усе переливалось у поетичне слово, лягло у віршовані рядочки, що інколи радували, почасти засмучували, але такі, що викликали інтерес у тих, кому їх довірила. Перша збірка поезій «Безмежні сходи» була надрукована у видавництві «СловоСвіт» у 2004 р. з ініціативи та підтримки Сарненської райдержадміністрації (голова Анатолій Остапчук) і районної ради (голова Олексій Хомич). Редагував її талановитий літератор, добрий знайомий і наставник Леонід Куліш-Зінків, відповідальним за випуск став близький по літературному перу колега Георгій Александрович. Зробити збірку гарною та яскравою допомогли художники Микола Мостюк, Сергій Захарчук і Василь Сосюк. У ній 53 тексти пісень і поезії українською та російською мовами. Пісенне мистецтво, дякуючи композитору Вікторові Торчику, стало невід'ємною частиною бага-

тожанрової творчості. Численну кількість пісень виконували і виконують хоріві колективи та солісти в рідному місті, на Рівненщині та в інших куточках України, їх співають за кордоном.

У збірку інструментальних і вокальних творів Віктора Торчика «Краса, і мудрість, і любов», виданий у 2006 р., ввійшли 36 поетичних текстів Валентини Петренко. Разом створений «Трускавецький вальс» став переможцем Всеукраїнського конкурсу. Вірші поетеси надрукували в колективному збірнику «Зоряні роси» у видавництві РІА «Пульсар», м. Хмельник, 2004 р. Друга збірка «Благословенний листопад» вийшла в тому ж видавництві, за що щиро вдячна Георгію Александровичу, спонсорам і меценатам.

Листопад для поетеси - особливий місяць. Це і час, коли вона народилася, і улюблена пора року, і справжня поезія осені. Вірші українською та російською мовами однаково щирі, мелодійні, легкі для сприйняття та глибокі за змістом, вони, безумовно, знаходять відгук у людських серцях, особливо жіночих. Менше ніж за рік після «Благословенного листопаду» виходить у світ третя книга поетеси - «Вишнева заметіль». Одного весняного дня, коли роздмухані вітром пелюстки вишневого цвіту закружляли навколо Валентини, з'явилася назва нової збірки, виданої Костопільським видавництвом РВП «Роса» у 2009 р., редактованої відомим письменником і літературним діячем, лауреатом премії Леоніда Куліша Петром Велесиком, який став для поетеси наставником, порадиником і помічником.

Четверта - «Дикий вогонь» - ніби узагальнює обширний період поетичної творчості, запрошує читачів до глибин багатого та неповторного поетичного світу Валентини Петренко.

Поетеса використовує різні жанри у своїй творчості. Святкові та ювілейні привітання для колективів та окремих людей, дружні шаржі, гумористичні куплети, реклами, важливі події і поминальні дати - усе це та багато інших знахідок мають місце в її доробках. Пані Валентина переконана, що дарувати людям радість, відкривати таємничий світ людської душі - це найвища нагорода, яку не порівняєш із жодними гонорарами.

У Валентини Іванівни є син Сергій, невістка Людмила, онуки Ангеліна та Богдан. Усі вони люблять маму, бабусю, пишуться нею, її поетичним талантом, а внучка сама пробує творити поезію. Ось така вона, Валентина Петренко, - проста, скромна, чарівна жінка-поетеса, музикант, пісні якої співають, твори читають, поетичні надбання викарбовуються золотими літерами в мистецтво Сарненщини.

Надія СВИЩЕВСЬКА.
Фото Василя СОСЮКА.

Безмежні сходи благословенного листопаду

Цю невеличку, гарну, миловидну й чарівну жінку - відому поетесу - впізнають у місті, з нею вітаються, їй усміхаються навіть незнайомі люди. Бо коли струни пісні торкаються самого денця серця, то хочеться не лише посміхатися, а й обійняти весь світ, дякувати сонцю й небу, Творцю всього сущого на землі. З благословення серця - безмежні сходи краси й любові, щедрий урожай поетичного слова. Валентина ПЕТРЕНКО - неповторна особистість, у долі якої тісно переплелись кольори творчої гами червоними та чорними нитками радості й журби, музи й музики. Коли ніжні тендітні пальці торкаються клавіш фортепіано, на хвилях музики підіймаємося до незвіданої краси, насолоджуємося найвищим даром, який Бог подарував не лише поетесі, музиканту, обдарованій талановитій жінці, а й Україні. Звідкі ж оте неповторне бажання любити й дивувати цей світ, торкатися найпотаємніших струн душі людської і за будь-яких обставин залишатися собою, усміхатися й творити, творити...

5 стор.